

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Emigrantlitteraturen (1872)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 103. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes04-shoot-idm139992359701728/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

ældede Indretninger, under hvis Tryk Delphine knuses. Hun skildres straks fra Begyndelsen af som et højere Væsen, ren, hjertensgod, livfuld og ved selve sin Renhed hævet over Samfundets farisæiske Moral. Ingen Scene maler smukkere Delphines Karakter end den, hvor en uheldig, ildt omtalt Kvinde en Aften træder ind i Tuileries-Salen og alle Damerne øjeblikkeligt rejser sig fra deres Stole for at gaa over paa den anden Side, saa et stort aabent Rum danner sig om den udpegede Stakkel. Delphine alene gaar da tvers over Gulvet og sætter sig ved Siden af den, paa hvem alle de andre Kvinder kappedes om at kaste den første Sten.

Ved en Række af vel sorte Opspind og Rænker lykkes det en af Bogens Hovedpersoner, en kvindelig Talleyrand, at fjerne Delphine fra hendes Elskede og at forene ham med et Delphine stik modsat Væsen, den kolde og kirkefromme Mathilde, der ovenikøbet, uden at Nogen aner det, af den Forraadte modtager den uhyre Medgift, ved Hjælp af hvilken Ægteskabet bringes i Stand. Da Bedraget opdages og alle Rænkerne ligger aabne for Synet, er Mathilde og Léonce forenede og til det unaturligste Par. Omkring dette Par er i Bogen nogle andre ligesaa afskyelige Ægteskaber og ligesaa uheldige Kærlighedshistorier grupperede for at fremhæve Hovedtanken tilstrækkelig stærkt. Henri de Lebonsei, hvis Skikkelse er et forskønt Portræt af Constant, kan ikke forenes med sin Elskede før efter hendes Skilsmisse fra en Mand, med hvem hun efter sine egne Ord ikke kunde leve uden at opgive alt Godt og Ædelmodigt i sit Væsen, og Hr. de Serbellane staar i et ligesaa haabløst Forhold til Thérèse d'Ervins som Delphine til Mathildes Ægtemand.

Som et saa rent og opofrende Væsen er Delphine fremstillet, at Tanken om Muligheden af en Forening med Léonce, der nødvendigvis vilde gøre Indgreb i hans Hustrus Lykke, af hende vises tilbage med en saadan Styrke, at hun aldrig tillader ham endog blot at dvæle ved denne Tanke. Tvertimod hun beroliger ham; hun henviser ham til en dybere Moral og Religion end den, hvori han som Barn af det nylig bortgangne 18de Aarhundrede lever: «Léonce, jeg troede ikke hos dem at finde en saadan Ligegyldighed for religiøse Ideer. Jeg vover at gøre Dem Bebrejdelser derfor. Deres Moral er kun grundet paa Æren; De vilde have været meget lykkeligere, om De havde hyldet de simple og sande Grundsætninger, som underligger vore Hand-